

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Francès

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions

3.2 Competència i continguts discursius

3.2.1 Adequació al context

3.2.2 Coherència i cohesió textual

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció

3.2.2.2 Organització interna del text

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques per mantenir el referent

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.1.2 Estratègies de recepció

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

3.4.2.2 Estratègies de producció

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

3.4.3 Mediació

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.2 Estratègies de mediació

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.3 Foneticofonològics

3.5.4 Ortotipogràfics

4. Criteris d'avaluació

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

El nivell Intermedi B1 té com a finalitat principal capacitar l'alumnat per a l'ús de l'idioma en situacions quotidianes i també menys habituals en els àmbits personal, públic, professional i educatiu, amb certa flexibilitat, seguretat i correcció, receptivament i productivament, tant de forma parlada com escrita, presencialment o a través de mitjans tècnics, per mantenir relacions personals i socials amb usuaris d'altres llengües.

Per assolir aquesta finalitat, l'alumnat ha d'adquirir les competències, les estratègies i els continguts que li permetin mediar entre textos i parlants d'una o més d'una llengua, així com interactuar, comprendre i produir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana en una varietat de la llengua estàndard, en un registre informal, neutre, semiformal i formal, que tractin de temes generals, d'actualitat o d'interès personal, amb estructures habituals i un repertori lèxic comú no gaire idiomàtic.

1.2 Objectius generals del nivell

1. Utilitzar l'idioma com a mitjà de comunicació en situacions de la vida quotidiana, en situacions d'aprenentatge i com a mitjà d'expressió personal.

2. Identificar les característiques principals de la llengua objecte d'aprenentatge per contrast i comparació amb la llengua materna o altres llengües, quan escaigui.

3. Optimitzar les oportunitats d'exposició i interacció amb la nova llengua, incloses les que proporcionen les tecnologies digitals, per ampliar i consolidar els coneixements de l'idioma dins i fora de l'aula.

4. Ampliar les estratègies comunicatives i d'aprenentatge adquirides en el nivell anterior.

5. Analitzar les pròpies necessitats comunicatives, controlar el propi procés d'aprenentatge de la llengua i avaluar els objectius assolits.
6. Prendre consciència que l'aprenentatge d'una llengua demana voluntat i dedicació, i que requereix un treball constant i sistemàtic.
7. Reconèixer el valor afegit que aporten les tecnologies digitals als processos comunicatius i col·laboratius en l'aprenentatge de llengües.

1.3 Objectius per activitat de llengua

Recepció

Comprendre el sentit general, la informació essencial, els punts principals, els detalls més rellevants i les opinions i actituds explícites de textos orals i escrits breus o d'una extensió mitjana, clars i ben articulats, en varietat estàndard, que tractin de temes generals, quotidians, d'actualitat o relacionats amb les seves experiències i interessos, sempre que els textos orals siguin articulats a una velocitat lenta o mitjana i transmesos de viva veu o per mitjans tècnics, i sempre que les condicions acústiques siguin bones, es pugui tornar a escoltar el que s'ha dit i se'n puguin confirmar alguns detalls.

Producció

Produir i coproduir textos orals i escrits breus o d'extensió mitjana, senzills i clarament organitzats, adequats al context (destinatari o destinatària, situació i propòsit comunicatiu), sobre assumptes quotidians, de caràcter habitual o d'interès personal, tant en comunicació cara a cara com a través de mitjans tècnics i independentment del suport, amb una correcció suficient i un repertori de lèxic i estructures d'ús freqüent relacionat amb les situacions més predictibles. Pel que fa a la producció oral, amb una fluïdesa suficient per mantenir la línia del discurs, amb una pronunciació clarament intel·ligible, encara que de vegades siguin evidents l'accent estranger, les pauses, la reformulació del que s'ha dit o la correcció d'errors, o sigui necessària una certa cooperació de la persona interlocutora per mantenir la interacció. Pel que fa a la producció escrita, amb els recursos bàsics de cohesió textual i respectant les convencions ortogràfiques i de puntuació fonamentals.

Interacció

Participar en converses i discussions orals o escrites senzilles, espontàniament o de forma preparada, amb un o més interlocutors, tant cara a cara com en línia, sobre temes familiars o d'interès personal, intercanviant, comprovant i confirmant la informació, i expressant reaccions i opinions. Reconèixer les intencions comunicatives de cada interlocutor o interlocutora, tot i que calguin explicacions per entendre els detalls o les implicacions del que diuen els interlocutors.

Mediació

Mediar de manera bàsica entre parlants de la llengua meta o de diferents llengües en situacions de caràcter habitual en què es produeixen intercanvis senzills d'informació relacionats amb assumptes quotidians o d'interès personal. Reformular un text clar i ben articulat que tracti de temes generals, per a un mateix o bé per a una altra persona, simplificant-lo o amplificant-lo

amb diferents finalitats, per exemple, superar una barrera lingüística, cultural, semàntica o tècnica.

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

En l'aprenentatge i l'adquisició de llengües es dona una gran importància als factors psicològics i afectius en el procés d'aprenentatge de la llengua i de la cultura que representa. Aquests factors exerceixen la màxima influència en l'èxit o en el fracàs de l'aprenentatge de la llengua i de les relacions interculturals en què es participa.

Una actitud és una disposició d'ànim que s'aprèn, tot i que de vegades estigui estretament relacionada amb trets de la personalitat. Per això, el professorat ha d'esmerçar temps i esforços per ajudar l'alumnat a reconèixer el pes de les actituds en el procés d'aprenentatge, a identificar les pròpies i a treballar en el desenvolupament de les adequades per aconseguir l'èxit en l'aprenentatge.

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge.

- Reconeixement del fet que cada persona és protagonista del seu aprenentatge i n'ha d'assumir la gestió i la responsabilitat.
- Valoració de l'autoestima, la responsabilitat personal, l'esforç, la concentració, la voluntat i les pròpies capacitats.
- Valoració de la motivació, la curiositat i l'obertura cap a nous coneixements.
- Interès per manifestar creativitat i imaginació, i per experimentar.
- Reconeixement dels diferents estils d'aprenentatge i predisposició a aprendre i adoptar els que millor hi escaiguin.
- Interès per adquirir autonomia en el procés d'aprenentatge.
- Superació de l'ansietat davant les noves experiències.
- Interès per desenvolupar constància i mètode de treball.

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua.

- Valoració de l'aprenentatge d'una llengua com a eina de desenvolupament personal.
- Valoració de la importància de conèixer una llengua estrangera per als estudis i la feina.
- Consciència del fet que l'aprenentatge d'una llengua requereix motivació i esforç.
- Definició de les necessitats i els interessos personals a l'hora d'aprendre una nova llengua.
- Establiment d'objectius assumibles i observables a curt termini.
- Aprofitament dels coneixements i les experiències de què es disposa, tant lingüístiques com no lingüístiques, com a mitjà per facilitar l'adquisició dels nous coneixements.
- Reconeixement de la utilitat de transferir els coneixements i les estratègies d'aprenentatge d'una llengua a una altra.
- Disposició a experimentar i a intentar activar els recursos i les estratègies de què es disposa.

- Reconeixement del fet que l'error és necessari per aprendre.
- Valoració de l'enriquiment personal que suposa la relació amb la resta de l'alumnat i el professorat.
- Reconeixement del fet que el treball en grup i cooperatiu dona l'oportunitat d'experimentar i de comunicar-se en la llengua que s'aprèn.
- Valoració de l'adquisició d'estratègies que poden ser transferibles a altres aprenentatges.
- Interès per comunicar-se i expressar-se oralment i per escrit amb persones que parlen la llengua objecte d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la forma en la interacció, a fi d'expressar-se amb correcció i precisió.
- Consciència de la importància d'adequar els continguts de l'actuació oral o escrita al context comunicatiu en què aquesta es produeix.
- Consciència de la importància de l'avaluació com a instrument que permet regular el procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de l'autoavaluació com a mitjà d'avaluació i gestió del propi procés d'aprenentatge.
- Consciència de la importància de la utilització de les tecnologies digitals com a mitjà d'aprenentatge i d'intercanvi lingüístic i cultural.
- Consciència de la importància d'aportar els coneixements lingüístics propis, com a persona mediatra, en situacions en què persones de diferents llengües necessiten comunicar-se i no disposen d'una llengua comuna.

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural.

- Valoració positiva de les diferències culturals com a font d'enriquiment i creixement personal.
- Anàlisi crítica de les pròpies valoracions d'altres cultures.
- Reconeixement de la dificultat, i de vegades la impossibilitat, de comparar realitats culturals diferents.
- Superació dels prejudicis i estereotips sobre les cultures i els pobles.
- Acceptació de l'alteritat i la diferència: respecte i tolerància.
- Valoració de l'enriquiment i el creixement personal que suposa el contacte amb persones d'altres cultures.
- Valoració de la llengua com a vehicle d'expressió d'una realitat social i cultural, de les seves creences i valors.

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

Les estratègies d'aprenentatge afavoreixen el procés d'aprenentatge propi en la mesura que, d'una banda, promouen que l'alumnat assagi amb els mitjans, les tècniques i els procediments que li resultin més rendibles i, de l'altra, estimulen el desenvolupament de l'autonomia i del treball col·laboratiu, així com de la responsabilitat en l'aprenentatge.

La capacitat d'aprenentatge també es pot concebre com la predisposició o l'habilitat per descobrir allò que és diferent, tant si es tracta d'una altra llengua, com d'una altra cultura, d'altres persones o de nous coneixements. El saber aprendre pot incloure graus i combinacions de molts aspectes del saber ser, dels coneixements i del saber fer.

Les estratègies que s'enuncien a continuació segueixen els passos del procés d'aprenentatge d'una llengua i, encara que algunes d'elles poden formar part del bagatge conscient o inconscient de la persona aprenent de llengües, en tots els casos es poden practicar i fer-les conscients per tal d'utilitzar-les i automatitzar-les per agilitar l'aprenentatge.

2.2.1 Estratègies cognitives

Reflexió sobre la comunicació i la llengua. Raonament sobre el fet comunicatiu i els elements d'una situació comunicativa:

- Presa de consciència i explicitació de coneixements sobre la comunicació i la llengua.
- Presa de consciència de com s'aprèn la llengua per afavorir el procés d'aprenentatge.
- Formulació d'hipòtesis referides al significat, funció i/o ús de diferents elements o aspectes de la llengua. Raonament i verificació de les hipòtesis formulades.
- Deducció de les normes d'ús de la llengua estrangera per analogia amb les pròpies o a partir d'exemples contextualitzats.
- Aplicació dels coneixements sobre la llengua pròpia o altres de conegudes per facilitar el nou aprenentatge.
- Reconeixement de les diferències d'ús entre el codi oral i l'escrit, i entre els diferents registres.

2.2.2 Estratègies metacognitives

Reflexió sobre el procés, l'aprenentatge:

- Apropiació de la terminologia necessària.
- Comprensió del paper de l'error.
- Utilització de tècniques d'estudi i eines de treball.
- Desenvolupament del propi estil d'aprenentatge.
- Desenvolupament de l'autonomia i control del propi procés d'aprenentatge.
- Utilització de l'autoavaluació i la coavaluació com element de millora del procés.

2.2.3 Estratègies socioafectives

- Desenvolupament d'estratègies que permeten a la persona aprenent valorar i reforçar la seva motivació per practicar la llengua i col·laborar amb d'altres per al seu aprenentatge.
- Acceptació que la comprensió parcial o superficial d'una situació comunicativa no impedeix mobilitzar els recursos i les tècniques disponibles per sentir-se competent en el desenvolupament de tasques d'aprenentatge i comunicatives.
- Capacitat de formular objectius clars i possibles per reforçar la motivació.
- Presa de consciència de la importància dels companys i companyes com a font d'aprenentatge a classe i fora de classe.
- Capacitat d'oferir i demanar ajut per construir el propi coneixement.
- Predisposició a rebre la retroacció del professorat sobre el procés d'aprenentatge.
- Aprofitament de totes les ocasions possibles per establir contacte, fora de l'aula, amb la llengua que s'aprèn (contacte amb persones, lectures, audicions, etc.).

- Capacitat d'assumir riscos per experimentar amb els nous aprenentatges.

2.3 Competència digital

Disposició a experimentar amb les tecnologies digitals:

- Valoració de la interacció mitjançant les tecnologies digitals per facilitar la construcció de continguts i coneixement. Identificació dels punts forts i febles dels diferents mitjans. Identificació de la seva utilitat segons el context.
- Valoració de la col·laboració mitjançant les tecnologies digitals. Consciència del fet que els processos col·laboratius faciliten la construcció de continguts i coneixements. Coneixement de les dinàmiques del treball col·laboratiu.
- Consciència del fet que diferents cultures tenen pràctiques diferents de comunicació i interacció. Flexibilitat per adaptar-se als diferents entorns de comunicació digital.
- Valoració de la comunicació multimodal, i del valor afegit que aporten els diferents recursos semiòtics emprats (text escrit, imatge, àudio, vídeo, etc.). Flexibilitat per adaptar la informació que es vol transmetre segons el mitjà escollit.

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nocius i funcionals

Qualsevol enunciat implica una o diverses funcions que tenen a veure amb la intenció comunicativa de la persona parlant i l'expressió de nocions que s'hi relacionen, a través de les quals la persona usuària de la llengua es refereix a conceptes abstractes (existència, temps, quantitat, qualitat, etc.) o concrets (feina, oci, aliments, etc.).

3.1.1 Funcions

- Iniciació i manteniment de relacions personals i socials habituals: presentar, presentar-se i respondre a una presentació; saludar i respondre a una salutació; acomiadar-se; convidar; acceptar o declinar una invitació; agrair i respondre a un agraïment; atreure l'atenció; demanar disculpes i perdó; perdonar; donar, acceptar i refusar excuses; donar la benvinguda; expressar aprovació; felicitar i respondre a una felicitació; interessar-se per algú o per alguna cosa; respondre a mostres d'interès; expressar condol.
- Intercanvi de coneixements i d'informació: afirmar; negar; anunciar (projectes, decisions, etc.); assentir; dissentir; classificar; comparar; confirmar la veracitat d'un fet; descriure les qualitats físiques i valoratives de persones, objectes, llocs, situacions, activitats i canvis; donar i oferir informació; expressar coneixement o desconeixement; expressar dubte; identificar i identificar-se; narrar un fet o esdeveniment present, passat o futur; recordar alguna cosa a algú, comprovar i expressar si es recorda una cosa; rectificar; fer avisos i advertiments; demanar i donar indicacions.
- Expressió del gust i de la preferència, de la satisfacció i del desgrat: expressar desig, rebuig, desinterès, interès, indiferència, aprovació, desaprovació.

- Expressió de sentiments, d'actituds, d'estat físic i anímic: expressar alegria, felicitat, tristesa, disgust; expressar simpatia, antipatia, admiració, decepció, afecte, amor, odi envers algú; expressar estat físic, de salut o d'ànim; ansietat, diversió, avorriment, esperança, dolor, alleujament, irritació, preocupació, sorpresa, temor, tranquil·litat.

- Expressió de l'opinió, de l'acord i del desacord, del dubte i de la hipòtesi: demanar, expressar i argumentar una opinió; expressar acord i desacord; queixar-se; reclamar; formular hipòtesis; predir; suposar; valorar un fet com a probable o improbable.

- Expressió de la necessitat, de la intenció i de la voluntat de fer alguna cosa: demanar alguna cosa; demanar ajut; expressar i demanar el propòsit, la intenció o la voluntat de fer alguna cosa; accedir o negar-se a fer una cosa; expressar decisions sobre accions futures.

- Formulació de consells, de suggeriments i d'ofertaments: demanar consell i aconsellar; recomanar; alertar; animar, proposar, suggerir; recordar alguna cosa a una persona; convidar; oferir alguna cosa; oferir ajut; oferir-se a fer alguna cosa; prometre; acceptar o refusar un suggeriment.

- Expressió d'ordres, de prohibicions i de permisos: demanar i donar instruccions; demanar i donar permís; donar ordres; prohibir; demanar que alguna persona faci alguna cosa com a favor, necessitat o obligació.

3.1.2 Nocions

Reconeixement, comprensió i producció dels significats associats als continguts nociònals per expressar:

- Les entitats i les seves propietats: presència i absència; existència i inexistència; qualitat intrínseca i valorativa; quantitat (definida, indefinida i grau).
- L'espai i les relacions espacials (ubicació, posició, moviment, origen, direcció, destinació, distància, disposició i ordre).
- El temps (situació en el temps, durada, freqüència) i les relacions temporals (seqüència, anterioritat, posterioritat, simultaneïtat i imminència).
- El mode.
- Estats, esdeveniments, accions, processos i activitats: l'aspecte puntual, perfectiu o imperfectiu, futur, duratiu, repetitiu, progressiu, habitual; la modalitat (capacitat, necessitat, possibilitat, probabilitat, voluntat, permís, obligació, prohibició, intenció, coneixement, dubte, esperança, intenció, certesa).
- Relacions lògiques entre estats, processos i activitats: conjunció, disjunció, oposició, contrast, concessió, comparació, condició, causa, conseqüència, finalitat, resultat, correlació, alternança, equivalència, inclusió, exclusió.

3.2 Competència i continguts discursius

Coneixement, comprensió i producció del text com a unitat mínima de l'activitat lingüística (discurs oral i discurs escrit) produït en un àmbit concret.

3.2.1 Adequació al context

Relació del text amb el context:

- Elements que formen part del context: participants (característiques, relacions entre ells, intenció comunicativa), situació (canal, lloc, temps).
- Elements contextuals que condicionen el discurs oral i escrit: tipus de text; format i estructura; varietat i registre (llengua oral/llengua escrita; registre formal/informal; varietat estàndard/no estàndard); tema (enfocament i contingut); selecció d'elements sintàctics i lèxics; elements foneticofonològics o ortotipogràfics.

3.2.2 Coherència i cohesió textual

La coherència és la unitat semàntica i informativa del text, que es construeix a partir de la selecció i organització de la informació. La coherència de contingut està relacionada amb la cohesió, ja que és el mecanisme per relacionar elements del text amb el context o amb les paraules del mateix text a fi d'establir les relacions de significat al llarg del discurs.

3.2.2.1 Organització i estructuració del text segons la macrofunció: descripció, narració, argumentació, exposició.

3.2.2.2 Organització interna del text: inici, desenvolupament i final de la unitat textual.

3.2.2.3 Relacions sintàctiques i semàntiques a fi de mantenir el referent

- Procediments lèxics: repeticions (*C'est très très beau!*; *C'était bien, mais vraiment bien*; *L'oiseau volait, volait...*; "*La terre était grise, le blé était gris, le ciel était gris*", Giono); sinònims (*casser, rompre, briser, voiture, automobile, bagnole*) i antònims (*riche/pauvre; chaud/froid*); hipònims i hiperònims (*maison: bâtiment; bâtiment: maison, église, gymnase, musée*); metàfores (*les bras d'un fauteuil; tuer le temps; jolie comme un cœur*) i metonímies (*Hier, j'ai dégusté un bon Bordeaux; boire un verre*); proformes lèxiques (*Comment tu appelles ça?*; *On parlera de ça plus tard; Je veux ça / cette chose-là, ce truc*); referències semàntiques basades en el coneixement del món (*la cité des Papes, la Ville lumière, l'Hexagone, la Maison blanche, etc.*).

- Procediments sintàctics: anàfora (referència a elements esmentats en el discurs o presents en el context: *Cette chanteuse est très populaire; elle a vendu plus de dix millions d'albums; J'ai lu son dernier roman; ce livre est vraiment excellent*); catàfora (referència anticipada a un element o una part del discurs: *Si tu le vois, dis à Paul que c'est d'accord pour demain; Tu préfères celle-ci ou celle-là?, me demande-t-il en me montrant deux robes*); el·lipsi (absència d'un element del discurs; malgrat l'absència, l'element és interpretable pel context: *Combien (coûte) ce bijou?*).

3.2.2.4 Relacions semàntiques entre les parts del text

Els marcadors discursius i els connectors:

- Organització global del text: marcadors per iniciar (*en ce qui concerne, pour commencer, en introduction, avant tout, etc*); per ordenar (*d'abord, ensuite,*

puis, après, etc.); per concloure o resumir (en conclusion, pour conclure, en résumé, bref, etc.); per acabar (pour finir, finalement, etc.).

- Posicionament de l'emissor (*je pense que; je trouve que; à mon avis*).
- Tractament de la informació reformulació (*c'est-à-dire*); exemplificació (*par exemple; ça me fait penser à*); introducció de temes (*on peut parler maintenant de; à propos de*).
- Connectors per relacionar parts del text: sumatius (*et, également, de plus, etc.*); contrastius (*mais, pourtant, malgré, bien que, etc.*); causatius (*comme, puisque, car, etc.*); consecutius (*alors, par conséquent, en conséquence, c'est pourquoi, en effet, etc.*); condicionals (*si, au cas où, à condition de, etc.*); finals (*pour; afin de/que, etc.*); temporals (*soudain, alors, tout à coup, en ce moment, à ce moment-là, etc.*).
- Marcadors propis del discurs oral: demanda de confirmació o acord (*Tu me suis?; C'est clair?; Tu as compris?; C'est d'accord?; C'est bien ça?*); advertència (*Écoute-moi!; Regarde-moi quand je te parle!; Tu m'écoutes?!;*); acord (*Oui; Tout à fait d'accord; Absolument; Certainement; C'est justement ce que je pense*); desacord (*Absolument pas!; Vraiment pas!; Certainement pas!; Ouais, mais tout de même!; Quelle drôle d'idée!; Pas question!;*); tancament (*On arrête là?; Bon; Et bien; Voilà; Je crois que c'est tout, etc.*).

3.3 Competència i continguts socioculturals i sociolingüístics

El coneixement de la societat i de la cultura de la comunitat o comunitats en què es parla la llengua objecte d'estudi és un aspecte del coneixement del món que té especial rellevància en el context de l'aprenentatge d'una llengua, ja que és probable que no formi part de l'experiència prèvia de l'alumnat o que el seu coneixement estigui deformat pels estereotips.

Aquest coneixement, conjunt de creences i valors que conformen la identitat dels individus i dels pobles, configura una manera de veure i d'entendre el món i incideix en la forma de comunicar-se amb els altres. Caldrà desenvolupar en l'alumnat una consciència intercultural que li permeti fer-se conscient i interpretar les situacions de comunicació i les convencions socials amb què es trobarà en els seus intercanvis interculturals.

A continuació es llisten els àmbits que poden estar relacionats amb els trets distintius de la societat i la cultura de la llengua que s'estudia.

Vida quotidiana

- Horaris i hàbits d'estudi i de treball.
- Hàbits alimentaris: dieta, horaris, comportament a taula, etc.
- Vacances i festes.
- Activitats de lleure.

Relacions interpersonals

- Estructura familiar i relacions de parentiu.
- Relacions entre generacions.
- Relacions entre homes i dones.
- Relacions entre coneguts i desconeguts.
- Relacions a la feina.
- Estructura de la societat i relacions amb les institucions (grups socials, partits polítics, administració, etc.).

Condicions de vida

- Nivell de vida (diferències regionals, ètniques i de grup social).
- Habitatge.
- Prestacions socials (educació, sanitat, pensions, etc.).
- Entorn (paisatge, clima, etc.).
- Trets socioeconòmics (comerç, turisme, noves tecnologies, etc.).

Valors i creences

- Cultura, costums i tradicions.
- Història i identitat nacional.
- Canvis en l'estructura social.
- Creences religioses.
- Altres cultures i grups socials (països estrangers, turistes, immigrants).
- Manifestacions artístiques (literatura, arts plàstiques, etc.).

Llenguatge corporal

- Gestos, postures i expressions facials.
- Ús de la veu.
- Contacte visual, físic i proxèmic.

Convencions socials i rituals

- Fórmules de cortesia i tractament.
- Pautes de comportament social (puntualitat, indumentària, visites, regals, etc.).
- Celebracions (festes familiars, tradicionals, etc.).
- Actituds, convencions i tabús en les interaccions.
- Pràctiques religioses, ritus i cerimònies (naixements, casaments, enterraments, etc.).
- Celebracions, festivitats, etc.

3.4 Competències i continguts per a activitats de llengua

Les persones usuàries de la llengua duen a terme activitats comunicatives de recepció, producció, interacció i mediació, i usen estratègies per mobilitzar els seus recursos i coneixements per assolir els objectius comunicatius.

En qualsevol acte comunicatiu es produeixen textos, els quals tenen moltes funcions diferents en la vida social. El mitjà, la finalitat i la funció determinen diferències no només en el context del missatge, sinó també en la seva estructura i presentació, i en les estratègies emprades per a la recepció i la producció. Els textos poden ser de diferent tipologia, amb varietat de macrofuncions i funcions, i es produeixen en àmbits que determinen les finalitats i els temes.

Les estratègies són un mitjà que la persona usuària d'una llengua utilitza per mobilitzar i equilibrar els recursos de què disposa per tal de respondre a les exigències comunicatives de la situació i assolir amb èxit un objectiu concret. La utilització d'estratègies comunicatives no s'ha d'interpretar com una manera d'esmenar carències lingüístiques o de comunicació, sinó com l'aplicació d'uns principis metacognitius: planificació, execució, avaluació i reparació, a les diferents formes de les habilitats comunicatives (recepció, producció, interacció

i mediació). El progrés en l'aprenentatge d'una llengua s'evidencia per la capacitat de la persona aprenent de dur a terme actes comunicatius i utilitzar estratègies comunicatives.

3.4.1 Comprensió oral i escrita

3.4.1.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de comprensió de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i clarament estructurat.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, amb l'actualitat, amb la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus: anuncis, declaracions, converses informals, debats, xerrades, correus electrònics, cartes, sol·licituds, missatges escrits o de veu, xats, notícies, presentacions, reportatge, entrevistes, articles, contes, novel·les curtes, cançons, poemes, instruccions d'ús, llibres de text, diccionaris, obres de referència, pel·lícules, espectacles, publicitat, etc. emesos cara a cara, per televisió, per ràdio, en suport paper o en suport digital o multimèdia.

3.4.1.2 Estratègies de recepció

Planificació

- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i presa de consciència dels coneixements previs que se'n tenen.
- Adequació del tipus d'audició o lectura (comprensió global, selectiva, exhaustiva, interpretativa) a les diferents intencions de la persona oient o lectora, i a la funció i tipologia del text.

Execució

- Formulació d'hipòtesis sobre contingut i context, a partir d'idees, preconceptes i coneixements previs.
- Inferència i formulació d'hipòtesis sobre significats a partir de la comprensió d'elements significatius, lingüístics i paralingüístics: imatges, disposició del text, llenguatge no verbal, suport, font, etc.
- Confirmació d'hipòtesis a partir de la interrelació dels elements significatius del text.

Avaluació i reparació

- Verificació o reformulació d'hipòtesis

3.4.2 Expressió i interacció oral i escrita

3.4.2.1 Textos i àmbits d'ús

Activitats de producció de textos orals i escrits:

- De l'àmbit personal, públic, professional, educatiu.
- En un registre informal, neutre, semiformal i formal.
- En llenguatge estàndard i articulats de manera coherent i entenedora.
- Sobre temes generals i habituals en la vida quotidiana o relacionats amb l'aprenentatge, la feina o amb el propi interès.
- De diferents macrofuncions (narració, descripció, argumentació, exposició, instrucció).
- De diferents tipus de textos: presentacions preparades breus i senzilles, transaccions, converses personals, enquestes, notes, apunts, CV, anècdotes, cartes, anuncis, missatges orals i escrits, correus electrònics, xats, fòrums, blogs, simulacions, etc.).
- Emesos cara a cara, per televisió, davant d'una audiència, per telèfon o altres mitjans tècnics, en suport paper o en suport digital o multimèdia.
- Produïts individualment o de forma col·laborativa.

3.4.2.2 Estratègies de producció

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels propis coneixements del món.
- Mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adequació del text (oral o escrit) a la persona destinatària (funció del text, àmbit i canal, registre, estructura i cohesió del discurs, etc.).
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).

Execució

- Ajustament als models i fórmules de cada tipus de text per expressar el missatge amb claredat, coherència i estructura adequada.
- Compensació de les carències lingüístiques mitjançant procediments lingüístics (per exemple: modificar paraules de significat similar, definir o parafrasejar un terme o expressió), paralingüístics o paratextuals (per exemple: demanar ajuda; assenyalar objectes, usar deíctics o realitzar accions que aclareixin el significat; usar llenguatge corporal culturalment pertinent, com gestos, expressions facials, postures, contacte visual o corporal, proxèmica), o usar sons extralingüístics i qualitats prosòdiques convencionals.
- Localització i ús adequat dels recursos lingüístics o temàtics (ús d'un diccionari o gramàtica, obtenció d'ajuda, etc.).
- Ús de fragments de discurs coneguts per la persona usuària i que li donen seguretat (locucions, expressions, modismes, etc.).
- Ús d'estratègies d'evitació: valorar les dificultats de la tasca i els recursos de què es disposa per ajustar el missatge.
- Ús d'estratègies d'assoliment: provar noves expressions sense bloquejar la comunicació, ajustant el nivell de la tasca a l'alça.
- Utilització de tècniques per compensar mancances lingüístiques que produeixen interrupcions o bloqueigs de la memòria (mots per guanyar temps, parafrasis, canvi de tema, etc.).

Avaluació i reparació

- En l'expressió oral, valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo, a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que rep de l'audiència a través de la seva reacció oral, gestual o expressió facial.
- En l'expressió escrita, possibilitat de control de la producció, tant des del punt de vista comunicatiu com lingüístic (revisió, correcció, etc.).
- En l'expressió oral i escrita, aprofitament de la retroalimentació que rep dels companys pel que fa tant als aspectes comunicatius com als aspectes lingüístics.

3.4.2.3 Estratègies d'interacció

Les estratègies d'interacció permeten a les persones interlocutores contribuir al procés de coconstrucció del discurs i del significat. Aquestes estratègies són les següents:

Planificació

- Previsió del tipus d'intercanvis possibles tenint en compte la informació que es comparteix i la nova informació que es vol donar o obtenir.
- Consideració de la distància comunicativa entre la persona parlant i les persones interlocutores, i la coincidència o no en el temps i en l'espai.
- Consideració de les regles de la interacció d'acord amb el canal, el sistema de comunicació i els tipus de text més adequats per a la finalitat comunicativa.

Execució

- Presa de paraula per tenir la iniciativa en el discurs o convidar altres persones a participar en la conversa o discussió.
- Manteniment de la conversa, gestió de la discussió o confirmació de la comprensió mútua.
- Col·laboració en el desenvolupament de les idees i de les tasques comunes.
- Utilització de tècniques per afrontar els imprevistos.

Avaluació i reparació

- Valoració de l'èxit de la comunicació o modificació del discurs per aconseguir-lo a partir de la pròpia autoavaluació o la retroalimentació que facilita la persona interlocutora amb la seva reacció escrita o oral (gestual o d'expressió facial).
- Ús d'estratègies cooperatives per facilitar ajut i demanar-lo per clarificar possibles malentesos, repetint o reformulant el que sigui necessari.

3.4.3 Mediació

Entenem per mediació l'activitat del llenguatge consistent a facilitar cara a cara o en línia la comunicació entre parlants i/o a reformular, de manera oral o escrita, un text amb diferents propòsits: superar algun obstacle, adequar el discurs a la persona interlocutora i a la situació comunicativa, etc. La mediació també és un procés social i cultural de creació de condicions per a la comunicació i la cooperació.

3.4.3.1 Activitats de mediació

3.4.3.1.1 Activitats de mediació lingüística oral i/o escrita

Impliquen reformular un text per a un mateix o bé per a una altra persona:

- Transmissió d'informació específica, per exemple, transmetre el contingut d'instruccions detallades o la informació necessària d'una trucada telefònica.
- Explicació de dades, per exemple, interpretar i descriure informació detallada de gràfics sobre temes del seu interès.
- Resum i parafraseig d'informació i arguments en textos clars.
- Traducció oral en intercanvis simples sobre temes del seu interès i traducció escrita aproximada en llengua estàndard.
- Presa de notes en una conferència o reunió per usar-les més tard.
- Resposta personal a un *input* oral, escrit o multimodal, com per exemple relacionar fets d'una història, pel·lícula o fotografia amb experiències pròpies o d'altri.

3.4.3.1.2 Activitats de mediació social i pluricultural

Impliquen, d'una banda, crear un context de treball col·laboratiu, i de l'altra, ajudar a establir un espai pluricultural i facilitar la comunicació en situacions delicades:

- Lideratge, gestió de la discussió i col·laboració en un grup gestionant els torns de paraula, convidant a participar i proposant enfocaments alternatius.
- Foment del desenvolupament d'idees preguntant el perquè d'una opinió, demanant de fer hipòtesis, preguntant si s'ha entès i demanant aclariment.
- Facilitació de l'entesa en un espai pluricultural i/o en situacions delicades i desacords mostrant interès i empatia, reconeixent sentiments i visions del món, ajudant a desenvolupar una cultura de comunicació comuna de forma simple.

3.4.3.2 Estratègies de mediació

Planificació

- Establiment dels requeriments de la tasca, identificació del context en què es produeix la situació comunicativa i avaluació dels coneixements del món, tant els propis coneixements previs com els de les persones entre les quals s'estableix la mediació.
- Localització, mobilització i coordinació dels recursos de què es disposa: competències generals i comunicatives.
- Adaptació de la tasca i del missatge als recursos lingüístics disponibles i als de les persones per a les quals es fa la mediació (augment o disminució de la complexitat de la tasca i del discurs produït).
- Anticipació. Presa de consciència de les possibilitats i les equivalències de les llengües entre les quals es fa la mediació.

Execució

- Explicació d'un nou concepte enllaçant amb coneixements previs, adaptant el llenguatge o simplificant informació complicada.
- Composició i articulació del discurs, integrant al missatge elements verbals i no verbals.
- Simplificació d'un text dens amplificant-lo o sintetitzant-lo.
- Transmissió dels punts principals.
- Aclariment, repetició o reformulació.
- Interpretació de les claus de comportament.

- Facilitació de la comunicació.

Avaluació i reparació

- Comprovació de la congruència entre els textos.
- Comprovació de la coherència i l'adequació del text en funció de la situació comunicativa.
- Matisació amb l'ajut de diccionaris.
- Consulta a altres persones o fonts.

3.5 Competència i continguts lingüístics

3.5.1 Lexicosemàntics

3.5.1.1 Repertoris lèxics relacionats amb els temes i amb els àmbits de la vida quotidiana en els contextos a què es refereixen els objectius especificats per al nivell.

3.5.1.2 Famílies lèxiques

- Camps lexicals (*vacances: sable, soleil, s'amuser, grasse matinée*); antònims (*riche/pauvre*) i sinònims d'ús freqüent (*drôle, amusant*); homògrafs: (*cher Paul / cher ≠ bon marché*); homòfons (*vert, verre, vers*); polisèmia (*un verre de vin, ce cadre est en verre*); substantius de doble gènere (*le manche / la manche*); anteposició i posposició dels adjectius d'ús més freqüent (*un grand homme / un homme grand*).

3.5.1.3 Paraules compostes i derivades

- Prefixos: *a-, dé-, re-, in/im- mal-, il- ir-* (*anormal, démonter, refaire, immortel, malhonnête, illisible, irresponsable*); *non* i *pas* utilitzats com a prefixos (*la non-violence, pas cher*).
- Sufixos: afegits a un substantiu, a un adjectiu o al radical d'un verb per formar substantius, adjectius i verbs: *-ier, -ière, -age, -isme; -ien, -ienne, -ique, -al, -ale; -er, -ifier, etc.* (*fermier, paysage, libéralisme, canadien, alcoolique, amical, charger, codifier, etc.*).
- Formació de l'adverbi: sufix *-ment* (*final, finale, finalement*).
- Sufix *-aine* i valor d'aproximació (*une dizaine de roses*).
- Paraules compostes d'ús freqüent (*porte-monnaie, chou-fleur, machine à laver etc.*).

3.5.1.4 Abreviacions i sigles

Mecanisme d'abreujament en el registre familiar de paraules del registre estàndard (*prof, fac, gym, sympa, info, bus, ciné*); sigles d'ús freqüent (*FLE, HLM, RER, SMIC, SNCF, etc.*).

3.5.1.5 Onomatopeies i interjeccions

Onomatopeies i interjeccions d'ús freqüent (*cocorico, patatras, teuf-teuf, toutou, aïe!, zut!, mince!, ouf!, etc.*).

3.5.1.6 Mots transparents o pròxims. Falsos amics (*discuter, collègues, investir, couple, perdre/rater, etc.*).

3.5.1.7 Préstecs i mots d'origen estranger (*web, hacker, faire un break, squatter, guérilla, mais, etc.*).

3.5.1.8 Frases fetes, dites, refranys d'ús freqüent (*se mettre au vert; chercher la petite bête; payer les pots cassés; l'argent ne fait pas le bonheur, etc.*).

3.5.2 Morfosintàctics

3.5.2.1 El substantiu

Tipus de substantius: concrets i abstractes (*plume/patience*); comuns i propis (*homme/Pierre*); comptables i incomptables (*nuage/pluie*).

Morfologia: gènere i nombre; concordança; nominalització de verbs i d'adjectius (*lire: la lecture; tolérant: la tolérance; partir: le départ*).

3.5.2.2 Els determinants

- Articles: funcions de l'article; article contractat (*Je vais au cinéma; C'est la voiture du professeur*); casos de la negació (*Je n'ai pas d'argent*) i casos més freqüents d'omissió de l'article: amb un nom propi (*C'est la fête de Tristan*); amb un apòstrof (*Garçon, un café!*); amb una adreça (*20, rue de la République*); amb anuncis (*maison à vendre*); o titulars (*victoire de l'équipe*); amb expressions com *avoir peur, perdre patience, etc.*; o amb complement del nom (*une tasse à café*).

- Adjectius demostratius i possessius: formes i usos. Alteracions provocades per la fonètica (*son adresse, cet ami*).

- Quantificadors numerals (cardinals: *vingt hommes*; ordinals: *premier étage*; quantitius: *peu de/d'..., beaucoup de/d'..., trop de/d'..., une centaine de/d'..., un kilo de/d'..., une bouteille de/d'..., la majorité de/d'..., la plupart de/d'..., de nombreux de/d'...*); indefinits: *certains, quelques, tout, n'importe quel, aucun, nul...*).

3.5.2.3 Els pronoms

Pronoms personals complements i la seva posició en la frase (*le, l', la, les, lui/leur, y, en, de lui, chez moi, etc.*).

Pronoms possessius i demostratius (*celui que, ce qui*); diferència entre *ce, ça* i *c'est au présent* (*ça suffit, ça va, c'est suffisant, c'est gentil*).

Pronoms relatius: formes simples (*qui, que, où, dont*) i compostes (*préposition + le quel*) amb la contracció (*les enfants en face desquels se trouvaient les chevaux*).

Pronoms indefinits (*quelqu'un, rien, personne, aucun, nul, n'importe quoi, n'importe lequel, n'importe où, etc.*).

La doble pronominalització

3.5.2.4 L'adjectiu

L'adjectiu qualificatiu: gènere i nombre; grau: comparatiu i superlatiu (*Mélanie est aussi sympa que Nathalie; C'est la plus grande*); intensitat (*David est très sympa*).

Posició: diferència de significat segons la posició d'adjectius d'ús molt freqüent (*cher ami; un livre cher*); avantposició (*une jeune femme*); postposició de l'adjectiu (*une table ronde*); abans o després (*une incroyable histoire / une histoire incroyable*).

Construcció verb + adjectiu: *rendre (rendre triste), rester (rester fâché), sembler, avoir l'air ... + adjectif (Marie semble triste; Il a l'air fatigué)*.

3.5.2.5 El verb

- Tipus de verbs: transitius, intransitius, pronominals, impersonals.
- Temps i aspecte: aspecte duratiu, puntual, perfectiu, imperfectiu, etc. (*Je suis en train de travailler; Je finis d'écrire; J'écrivais*).
- Formes personals i impersonals d'ús freqüent (*il faut, il est + adjectif, il reste, il manque, il paraît, il se peut, etc.*).
- Temps simples: *présent, imparfait, futur simple, i passé simple de l'indicatif* (reconeixement); *conditionnel présent, impératif, présent du subjonctif*.
- Temps compostos: *passé composé, plus-que-parfait i futur antérieur de l'indicatif; conditionnel passé*, introducció del *subjonctif passé*.
- Concordància del *participe passé* amb *avoir* (*la pomme que j'ai mangée; je l'ai mangée*).
- El condicional i el sistema hipotètic (*Si j'avais su, je ne serais pas venu*).
- Modes impersonals: l'infinitiu present i passat: valors i usos (*Il espère répondre rapidement; Après être arrivés, nous avons téléphoné à nos amis*).
- Modalitat
- Perífrasis verbals en present i passat: d'aspecte (*venir de, se mettre à, être sur le point de*); de desplaçament (*Je sors faire*); de percepció (*J'entends chanter, etc.*).
- Veu activa i veu passiva: formació i ús.

3.5.2.6 Les preposicions

- Preposicions simples (*à, de, pour, sans, etc.*) i locucions preposicionals (*à côté de, à l'aide de, etc.*).

- Formes i funcions (*lieu, temps, attribution, cause, origine, agent, etc.*).

3.5.2.7 Els adverbis

Tipus d'adverbis i locucions adverbials (*Il parle bien; Viens ici tout de suite!*).

Funcions (*manière, quantité, lieu, temps, etc.*) i usos.

Adverbis en *-ment*: formació, norma general i particular (*grandement, poliment, prudemment*).

Grau dels adverbis (*moins doucement, plus doucement, aussi doucement, etc.*).

Posició dels adverbis: temps simple (*Il travaille beaucoup*); compost (*Il a beaucoup travaillé*); amb un adjectiu (*une personne toujours souriante*); amb participis (*Il est très apprécié*); amb altres adverbis (*Il parle très simplement*).

Ús particular dels adverbis (*C'est vraiment exceptionnel* i *no très exceptionnel*).

3.5.2.8 L'oració

3.5.2.8.1 L'oració simple

Modificacions de l'estructura canònica (*Ça, c'est à moi*).

Locucions-enunciat, paraules-frase (*Bon courage; Silence!; Ça y est, etc.*).

3.5.2.8.2 L'oració composta

La juxtaposició (*Il neige, je ne sortirai pas; Le vent souffle, la pluie tombe; Il vient voir ses parents lundi, mardi, vendredi*).

La coordinació (*mais, ou, et, donc, or, ni, car, etc.*).

- Oracions conjuntives (*et, ni*).
- Oracions disjuntives (*ou*).
- Oracions adversatives (*mais*).
- Oracions causals (*car*).
- Oracions explicatives (*c'est à dire*).
- Oracions consecutives (*donc*).

La subordinació

- Subordinades relatives amb *qui, que, où, dont* (*L'homme qui est venu me voir veut acheter la maison; Le jour où je suis née il pleuvait des cordes; Il a épousé la femme dont il était amoureux depuis toujours*); preposició+ *lequel* (*Céline est une fille sur qui/laquelle on peut compter*).

- Subordinades completives conjuntives: opinió (*Je pense qu'il viendra*); desig (*Je souhaite qu'il fasse beau demain*); obligació (*Il faut qu'il parte*); necessitat (*J'ai besoin que tu m'aides*).

- Subordinades completives amb construccions infinitives (*J'espère réussir; Il a passé la journée à regarder la télé; Il commence à travailler; J'entends l'oiseau chanter*).

- Subordinades completives interrogatives indirectes (*Je te demande si tu viendras; Je te demande quand tu viendras*); interrogació indirecta amb el verb introductor en passat (*Il m'a demandé comment j'allais*).

- Oracions subordinades circumstancials: causa (*parce que, puisque, etc.: Il n'est pas venu parce qu'il est malade*); conseqüència (*de sorte que: Il a fait un plan pour venir de sorte que tu ne te perdes pas*); comparació/explicació (*Il est sage comme une image; Notre jardin est plus beau que celui de Paul*); concessió/oposició (*alors que, bien que, quoique, etc.: Même s'il le voulait il n'y arriverait pas*); finalitat (*afin que, pour que, etc.: Il m'a téléphoné pour que je lui prête ma voiture*); condició i hipòtesi (introduïdes per les conjuncions *si, à condition que, au cas où, à moins que, etc.: Si tu veux, viens avec nous ce weekend*); temporals (*quand, lorsque, depuis que, etc.: Depuis qu'il est marié il a pris 10 kilos*).

3.5.3 Foneticofonològics

En el nivell Intermedi es consoliden i amplien els continguts del nivell Bàsic.

3.5.3.1 Accent, ritme i entonació / patrons tonals de l'oració.

La funció expressiva de l'accent (*Tu as vraiment bien chanté!; Il est super!; Qu'est-ce que tu dis?!).*

3.5.3.2 Processos fonològics

Casos especials de *liaison*; *liaison* prohibida (*Il est sympa et // intelligent*) i facultativa (per exemple entre el verb i els seus complements: *Nous allons à Paris*).

La pronunciació de mots forans (*rugby, weekend, aquarium*).

La pronunciació d'algunes consonants finals (*bus, tennis, album, forum, etc.*).

3.5.4 Ortotipogràfics

En aquest nivell es consoliden i amplien els continguts del nivell Bàsic.

3.5.4.1 Representació gràfica de fonemes i sons

Normes d'accentuació (*accent grave, aigu, circonflexe et accent diacritique*).

Grafies que poden suposar una particularitat en la pronunciació en paraules d'ús freqüent (*-ai: aimant/faisant; -ch: orchestre/arche; -em: temple/totem, etc.*).

Casos freqüents d'ortografia d'ús (o arbitrària); atenció especial a les consonants finals (*Les enfants jouent dans la cour*) i a les dobles consonants no pronunciades (*addition, consonnes, etc.*).

Paraules d'ús freqüent en les quals la correspondència fonètica/ortografia és anòmla (*paon; Caen; fils, des oeufs*).

Ortografia de formes homòfones conegudes (*vers, vert, verre, ver*).

Noves normes de l'ortografia: *l'écriture inclusive (les professeur.e.s)*.

Abreviatures i sigles (*M.: Monsieur*).

4. Criteris d'avaluació

1. Comprensió i expressió escrita

Comprèn i produeix textos escrits breus o d'extensió mitjana, clars, coherents i d'estructura simple adaptats a contextos habituals, en registre informal, neutre, semiformal i formal. Pot cometre errors sintàctics i lèxics.

2. Comprensió i expressió oral

Comprèn i produeix textos orals monològics i/o dialògics breus o d'extensió mitjana, procedents de contextos habituals, coherents i d'estructura simple i clara, fent un ús bàsic de diferents registres. Pot cometre errors importants o li pot caldre adaptar el missatge quan les demandes comunicatives són més complexes o quan aborda temes o situacions poc freqüents en situacions menys habituals, recurrent, en aquest cas, a circumloquis i repeticions.

3. Mediació

En situacions on cal mediació identifica i transmet amb claredat i eficàcia, oralment o per escrit, la informació clau de textos llargs, clars i ben estructurats expressats en un llenguatge senzill sobre temes d'interès actual, personal, sempre que pugui comprovar el significat d'algunes expressions, malgrat les limitacions lèxiques. Acomoda el seu discurs als interlocutors encara que no sempre ho faci de manera fluida. Col·labora amb els interlocutors amb interès i empatia, per facilitar la comprensió entre els participants. Fa de mediador sense incorreccions serioses de comportament, encara que pot recórrer a estereotips culturals.

4. Interacció

Interactua oralment i per escrit, de manera senzilla, en intercanvis cara a cara i en línia, clarament estructurats, utilitzant, si escau, fórmules o gestos simples per prendre o mantenir el torn de paraula i col·labora en la creació de significat comparant, contrastant i integrant informació de diferents fonts i distingint informació fiable d'informació no fiable. A vegades tendeix a concentrar-se en la pròpia producció dificultant la participació de la persona interlocutora, o mostra algun titubeig a l'hora d'intervenir quan la persona interlocutora acapara la comunicació.

5. Interacció en línia

Interactua a través de les tecnologies digitals amb el comportament adequat segons el mitjà i la persona destinatària. Coneix la utilitat de diverses eines digitals i adapta la informació d'acord amb l'eina escollida i la situació comunicativa. Col·labora en projectes senzills en línia amb un company o companya o en un petit grup.

6. Estratègies de comprensió

Utilitza, generalment de forma correcta i sense dificultat, estratègies adequades per a la comprensió del sentit general, la informació essencial, els punts i les idees principals, i els detalls més rellevants del text oral o escrit. Per exemple, adapta la modalitat i velocitat de lectura i/o infereix del context (lingüístic i paralingüístic) el significat de paraules o expressions que desconeix.

7. Estratègies de producció

Utilitza amb correcció estratègies adequades per a la producció de textos orals i escrits segons les macrofuncions, els gèneres i els tipus de text. Per exemple, en la interacció i producció escrita, fa un guió o esquema per organitzar la informació, o copia models. En la interacció i producció oral, adapta el missatge i repara la comunicació, reformulant el que s'ha dit, corregint els propis errors o demanant ajuda a la persona interlocutora per mantenir la interacció. Fa pauses per donar-se temps per pensar.

8. Aspectes socioculturals i sociolingüístics

Demostra en la comprensió i producció de textos orals o escrits i en actes de mediació un coneixement dels aspectes socioculturals i sociolingüístics de les cultures on es parla l'idioma, relatius a la vida quotidiana (incloent-hi convencions socials, kinèsia, proxèmia, condicions de vida i relacions interpersonals), que li permet adequar el text o la pròpia actuació als contextos respectius i segons la modalitat discursiva, respectant les normes de cortesia més freqüents.

9. Intencions, funcions comunicatives i registres

Identifica les intencions comunicatives i adapta la producció i interacció oral i escrita de manera adequada. Utilitza de manera correcta els patrons discursius més freqüents i els exponents corresponents a les funcions comunicatives principals i més habituals, en els registres informal, neutre, semiformal i formal.

10. Macrofuncions, gènere i tipus de text

Organitza el text oral i escrit de manera simple i clara, amb un propòsit comunicatiu, adequant-lo a la macrofunció textual (narració, descripció, exposició, instrucció i argumentació), al gènere (conversacional, informatiu, instructiu, etc.) i al tipus de text (correu electrònic, blog, carta, missatge de veu, etc.).

11. Coherència i cohesió

Utilitza, en general adequadament, els recursos més comuns de cohesió textual, enllaçant una sèrie d'elements breus, concrets i senzills, per crear una seqüència cohesionada i lineal, amb l'ús d'un repertori suficientment ampli de connectors i marcadors discursius i conversacionals, de la juxtaposició, la repetició lèxica, l'el·lipsi, la dixi (personal, espacial i temporal) i/o l'entonació.

12. Repertori lèxic

Reconeix i utilitza sense gran dificultat, oralment i per escrit, el lèxic d'ús freqüent de temes coneguts, generals, quotidians o d'àmbit personal, professional o educatiu, en situacions habituals o quotidianes.

13. Fluïdesa

Es comunica amb una fluïdesa acceptable utilitzant un repertori de frases i fórmules, amb pauses per buscar expressions o organitzar el discurs, i reformulant o aclarint el que ha dit.

14. Riquesa i correcció gramatical

Utilitza de manera força correcta un repertori de fórmules i estructures lingüístiques habituals i associades a situacions previsibles.

15. Pronunciació

Pronuncia i entona de manera clara i intel·ligible, encara que resulta evident l'accent estranger. Pot cometre errors de pronúncia que no interrompen la comunicació, tot i que pot ser que els interlocutors hagin de sol·licitar repeticions de tant en tant.

16. Patrons ortotipogràfics

Utilitza de manera adequada els signes de puntuació i les regles ortogràfiques més comunes, així com les convencions formals més habituals de redacció de textos, tant en suport paper com digital.

Nivell Intermedi B1

Grec

Índex

1. Definició del nivell i objectius

1.1 Definició del nivell

1.2 Objectius generals del nivell

1.3 Objectius per activitat de llengua

2. Competències generals per a l'aprenentatge de la llengua i per a la comunicació

2.1 Actituds

2.1.1 Actituds que afavoreixen l'èxit de l'aprenentatge

2.1.2 Actituds que afavoreixen el procés d'aprenentatge d'una llengua

2.1.3 Actituds que afavoreixen l'adquisició d'una consciència intercultural

2.2 Estratègies per a l'aprenentatge de la llengua

2.2.1 Estratègies cognitives

2.2.2 Estratègies metacognitives

2.2.3 Estratègies socioafectives

2.3 Competència digital

3. Competència lingüística comunicativa

3.1 Competència i continguts nacionals i funcionals

3.1.1 Funcions

3.1.2 Nocions